

Maurici i Sebastià Serrano o el paisatge de ribera com el de la riera d'Àlguema o del riu Manol, descrit per Fages de Climent.

No crec que existeixi cap procediment més adequat per captar els matisos del territori que la retina del llenguatge poètic. Possiblement perquè la poesia és sinuosa i creadora com les aigües de riera i entén el paisatge com a retrat de l'ànima col·lectiva. Una ànima que a Creixell es mostra ambivalent i real: és l'espai urbà, el riberal magnífic i també els horts abandonats; és el conjunt dels que viu o dormiu al poble i els residents de cap de setmana; és la calma de les alzines però també la proximitat de la variant... La realitat, en definitiva, sempre conté el repte d'adequar el patrimoni col·lectiu al present global i a una idea de progrés que no sempre és harmònica. Un repte que coneixeu prou bé i que he intentat expressar a través d'un poema per tancar aquest pregó:

A Creixell

Aquest poble petit i mil·lenari
que despunta colgat sota la Serra
buscant un bon recer de tramuntana,
d'esquena al Pirineu,
s'encara al riberal i al sol de tarda
amb els peus arrelats a la quietud
de la riera d'Àlguema.
I a mig camí del Mont i de la plana
dóna pas i repòs
al viatger que busca allò que encara queda
del cor empordanès.
A redós del camí fressat d'alzines
i lledoners altius,
les cases s'arreglaren oscil·lants i tranquil·les
a l'entorn de l'església i la bassa del molí,
pinjolades al sol i veïnes d'arbredes
que ombregen l'aigua viva de les deus:
la font de les Curculles, la d'en Batlle,
i enllà, riera amunt,
la font de la Verdera i la de l'Estudiant,
enmig de platanedes, de freixes i canyissos,
vora el rec ple de llot i els antics horts boscats.
Aquest poble petit i mil·lenari
que guarda la memòria de cavallers templers,
de velles baronies i murs fortificats,
mira sense recança el passat que l'honora
i afronta amb esperança el present que l'acull.

M'agradaria acabar aquest pregó apel·lant a l'esperit associatiu que us dona personalitat. Que per molts anys continueu essent un oasi de veïnatge i un referent geogràfic, gastronòmic i literari. Gràcies a tots per acompanyar-nos i donem pas a la festa, que és el que hem vingut a fer. Visca la Festa Major! Visca Creixell!

Núria Esponellà
Esriptora